

[Dagmar Andreasen.]

sætningsforhold i religiøs eller politisk opfattelse kan spille ind. Derfor er det ønskeligt, at lokalkendte folk inddrages, når afslag appelleres.

Dagmar Andreasen: Ledetråden i adoptionsloven er, at en adoption skal tjene barnets tarv, men der er en kløft mellem de kriterier, mødrehjælpen sætter for hjemsegnethed, og de forhold, almindelige mennesker opfatter som væsentlige. Hvis adoptivforældrene ellers har attest fra deres egen læge på, at sundhedstilstanden er i orden, er det ikke til at forstå, at overvægt, sukkersyge, et handicap eller det, at den ene af forældrene er et par måneder for gammel, skal være en hindring for adoptionen, og det er heller ikke til at forstå, at adoptivforældrenes egne børns alder spiller ind.

Gengang det drejede sig om at fordele nogle ganske få danske børn til mange ansøgere, kunne man måske, jeg siger måske, forsvare noget sådant som en fordelingsnøgle i stedet for lodtrækning. Men nu drejer det sig jo ofte om udenlandske børn, og da der tilsyneladende i øjeblikket er lande, hvor der er hittebørn og forældreløse børn i tusindvis, er det i hvert fald svært for adoptivforældrene at forstå afslagene, stadig under hensyntagen til barnets tarv. Der breder sig efterhånden den opfattelse, at mødrehjælpen ikke ønsker disse børn til Danmark, og jeg skal da gerne indrømme, at der kan være betænkeligheder. Jeg har selv været sådanne. For mit eget vedkommende er disse efterhånden vejet, når jeg ser de muligheder, børnene har i deres hjemland. Jeg vil meget gerne være med til at føre den diskussion både i befolkningen og her i folketinget, men jeg kan bare ikke acceptere, at mødrehjælpen afgør dette spørgsmål administrativt.

Så virker det i øvrigt helt urimeligt, at når et afslag fra mødrehjælpen appelleres til justitsministeriet, gør justitsministeriet det, som jeg ved er almindeligt i alle andre forhold, at man spørger tilbage til mødrehjælpen. Men så har det jo ikke megen værdi som en appel. Var det dog ikke rimeligere, at man gik til lokalt kendte folk og spurgte om hjemmets egnet?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er gået ud fra, at fru Dagmar Andreasen først og fremmest har tænkt på den praksis, der følges, når der skal tages stilling til, om danske ansøgere kan godkendes til adoption af et udenlandsk barn, og jeg har indrettet min besvarelse i nogen grad ud fra denne forudsætning. Men ellers kan vi jo i den næste spørgerunde få opklaret, hvad der måtte være af problemer.

Om de kriterier, der anvendes i disse sager, kan jeg sige, at de bygger på erfaringer, der er indvundet over en lang årrække, og at de er i overensstemmelse med internationalt anerkendte principper. De bygger på det almindelige synspunkt, at man ikke skal kunne godkendes til adoption af et udenlandsk barn, hvis man ikke opfylder de væsentlige betingelser for at blive godkendt til anonym adoption af et dansk barn. Dette synspunkt vandt bl. a. også tilslutning i den redegørelse, som det såkaldte Else-Merete Ross-udvalg afgav i maj 1970 om mødrehjælpsinstitutionernes forretningsgang og sagsbehandling i sager om adoptionsformidling. Adoption må, hvad enten det drejer sig om danske eller udenlandske børn, afgøres under hensyntagen til barnets tarv, og det er på denne baggrund, man skal se de kriterier, der anlægges, og de undersøgelser, der foretages i sager om godkendelse til adoption af udenlandske børn. Noget andet er, at de kriterier, der følges, kan blive mødt med kritik — det vidner fru Dagmar Andreasens spørgsmål jo også om — og det er klart, at man må være åben for den mulighed, der kan indvindes ved nye erfaringer, der kan begrunde en ændret vurdering. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at de særlige problemer vedrørende adoption af udenlandske børn skal behandles i justitsministeriets adoptionsudvalg. Før end overvejelserne i dette udvalg er afsluttet, kan jeg ikke sige, om der vil ske ændringer i de retningslinjer, der hidtil er fulgt. Ansøgere, der er utilfredse med et afslag, kan jo klage til justitsministeriet, og justitsministeriet må så træffe sin afgørelse efter en konkret vurdering af det enkelte tilfælde efter indhentet erklæring fra sine sagkyndige.

Specielt hvad angår spørgsmålet om overvægt, som jeg ved er indgået i fru Dagmar Andreasens overvejelser, har justitsministe-